

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Petra Kuchynky ve věci

žalobkyně: **Z. T. B.**, nar. xx. x. xxxx, st. příslušnost Kubánská republika, bytem v ČR P.,
zastoupená: Mgr. Bc. Petrou Březinovou, advokátkou
se sídlem U Divadla 483, 356 01 Sokolov,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2020, č. j. MV-48291-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2020, č. j. MV-48291-4/SO-2020 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 1. 2020, č. j. OAM-6460-39/PP-2019. Tímto rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla ve výroku I. dle § 87e odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému

pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, když účelově uzavřela manželství, a ve výroku č. II. byla žalobkyni stanovena lhůta 35 dnů k vycestování z území České republiky od právní moci rozhodnutí.

Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že správní orgány nedodržely zásady správního řízení, neboť nepostupovaly v souladu s § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Správní orgány totiž nepřihlédly ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a nevypořádaly se s námitkami žalobkyně tak, aby byly odstraněny veškeré nejasnosti ve věci, čímž celou věc nesprávně právně posoudily a zkrátily subjektivní práva žalobkyně.
3. Žalovaná pouze obecně poukazuje na nesrovnalosti ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela a v „podrobných rozporech“ odkazuje na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a opakovaně argumentuje svědeckými výpověďmi jako stěžejním podkladem pro rozhodnutí věci. Žalobkyně však vytýkané rozpory vysvětlila ve svém odvolání. Svědecká výpověď otce žalobkyně, že žádný vztah s panem Š. nemají, je nepravdivá. Otec s nimi nežije ve společné domácnosti, aby toto mohl spolehlivě tvrdit. Rovněž žalobkyně poukázala na skutečnost, že výpověď otce žalobkyně je téměř 8 měsíců stará.
4. Dále se dle žalobkyně žalovaná nedostatečně vypořádala s její argumentací týkající se pobytových kontrol v místě bydliště. Žalobkyně poukázala na to, že nikde není uvedeno, v jakém čase se pobytová kontrola odehrávala, není také zřejmé, že žádná z pobytových kontrol nebyla ohlášena předem a že pobytové kontroly proběhly nestandardním způsobem, když si kontrolující osoby vyžádaly přístup do bytu žalobkyně a jejího manžela od třetí osoby, ve chvíli, kdy ani jeden z manželů nebyl doma a nemohl tedy dát ke vstupu souhlas. Žalobkyně se dále neztotožňuje ani s tvrzením žalované, že výsledek pobytové kontroly je jen podpůrným důkazem, neboť právě ona skutečnost, že spolu manželé žijí jako rodina ve společné domácnosti, je minimálně jedním ze stěžejních podkladů pro spravedlivé rozhodnutí ve věci. Dle mínění žalobkyně považuje žalovaná výsledky pobytových kontrol za toliko podpůrné právě proto, že proběhly nestandardně.
5. Správní orgán se rovněž nevypořádal s odkazem žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 9/2015, který podporuje argumentaci žalobkyně o tom, že skutečnost, že manželé neznají dokonale svou minulost a zda na saku druhého byly proužky, či zda si dává druhý manžel mléko do kávy, nesvědčí o fiktivním manželství.
6. Žalovaná opakovaně pouze obecně uvádí, že okolností svědčících o fiktivním manželství bylo několik (např. str. 7 odst. 2 rozhodnutí), avšak neuvedla, jaké konkrétní okolnosti, má na mysli. Podobnou námitku má žalobkyně i vůči tvrzení správního orgánu I. stupně, že manželé nehovoří společným jazykem. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně však již uvedla, že po téměř ročním pobytu v ČR se její jazykové schopnosti výrazně zlepšily a nadále se zlepšují. Žalovaná však na tuto informaci zareagovala pouze s tím, že okolností, které svědčí o fiktivní povaze manželství, je několik, aniž by vysvětlila, jaké to tedy jsou.
7. Žalobkyně dále nesouhlasí s tvrzením žalované, že nedošlo k porušení práva na respektování soukromého a rodinného života, které je zaručeno čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Žalobkyně má na území České republiky manžela, otce a matku a také své přátele, kteří se účastnili svatby. Na území České republiky žije více než rok a čtvrt a za tuto dobu zde získala silné rodinné a sociální vazby. Žalobkyně trvá na tom, že vztah s jejím manželem není jen formální záležitostí, a že se nedopustila obcházení zákona.
8. Žalobkyně rovněž namítala, že se žalovaná vůbec nezabývala jejím návrhem na výslech svědka M. M., majitele nemovitosti, ve které manželé bydlí, a současně majitele restaurace, kde proběhla svatební hostina. Dále se žalovaná nevyjádřila k rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 228/2015, sp. zn. 5 Azs 104/2011 a rezolucí Rady ze dne 4. 12. 1997, kterou žalobkyně uvedla v odvolání.

Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že manželství žalobkyně a pana V. Š. bylo uzavřeno účelově a tato skutečnost byla prokázána opakovanými výsledky žalobkyně, pana V. Š. a otce žalobkyně. Z výsledků jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně a pan V. Š. nemluvili společným jazykem, žádost o uzavření sňatku byla zprostředkována přes otce žalobkyně, dále se manželé neshodli v zásadních odpovědích, a to například od kdy žijí ve společné domácnosti, v popisu bytu, ve kterém údajně bydleli, od kdy se intimně sblížili, zda žalobkyně užívá antikoncepci, kdo platil nájem, kde perou, zda po svatbě proběhla svatební hostina, co měli na svatbě na sobě, vzájemně neznali svou minulost apod. Navíc na dotaz správního orgánu I. stupně, z jakého důvodu přicestovala žalobkyně na území České republiky, otec žalobkyně sdělil, že „*dceru pozval, aby ji viděl, a jednak proto, že je na Kubě špatná situace, tak nechal otevřenou možnost, kdyby zde chtěla zůstat.*“ Dále na dotaz, zda se nejednalo spíše o sňatek z rozumu než z lásky, otec žalobkyně uvedl: „*myslím, že máte pravdu. Oni se unáhlili. Ale můžou si vztah získat časem. Dříve se také uzavíraly domluvené sňatky.*“ Rovněž uvedl, že jeho dcera a pan Š. „*žádný vztah nemají*“, a s dcerou byl již před jejím příjezdem domluven, že v České republice zůstane.
10. Žalovaná dále uvedla, že podle judikatury, např. rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Ans 7/2011-59 ze dne 13. 7. 2011, představuje pobytová kontrola úzce specializovanou a zcela specifickou kontrolu zaměřenou na zjištění legálnosti pobytu cizince na území České republiky či na plnění povinností stanovených zákonem o pobytu cizinců, ke které jsou oprávněny příslušné součásti policie podle § 167 odst. 1 písm. d) citovaného zákona. Pobytová kontrola řídí zákonem č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Vzhledem k tomu, že pobytová kontrola, která je místním šetřením adresy hlášeného pobytu cizince, vychází z kontrolní, a tudíž namátkové činnosti Policie České republiky, není nutné, aby jí byl přítomen cizinec, jehož se kontrolní činnost týká. Z rozhodnutí žalované jednoznačně vyplývá, že pobytové kontroly byly provedeny na adrese P., kdy dne 18. 7. 2019 byl na této adrese opakovaně zastižen otec žalobkyně, který dobrovolně hlídce ukázal byt, ve kterém by se měla zdržovat žalobkyně s manželem.
11. Dle žalované rovněž nedošlo k zásadnímu narušení práva žalobkyně na respektování soukromého a rodinného života, které je zaručeno v čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Podle odst. 2 citovaného ustanovení státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. V tomto případě jednala žalovaná v souladu se zákonem, a to jak v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., tak v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb. a dále i s ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.
12. V řízení bylo dle žalované jednoznačně prokázáno, že manželství, které uzavřela žalobkyně s občanem České republiky, je pouze formálním svazkem, nikoliv skutečnou existující vazbou, která by odůvodňovala nutnost pobytu žalobkyně na území.
13. Závěrem žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

14. Soudní řízení správní je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též jen: „s. ř. s.“).
15. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
16. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci řízení souhlasili.
17. Žaloba není důvodná.

18. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Žalobkyně, státní příslušnice Kubánské republiky, požádala dne 1. 4. 2019 o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců coby manželka českého občana, V. Š., se kterým uzavřela sňatek dne 14. 3. 2019. Součástí správního spisu je úřední záznam z pobytové kontroly žalobkyně provedené Policií České republiky dne 5. 4. 2019, ze kterého vyplývá, že bytový dům na adrese P., kde má žalobkyně bydlet, je ubytovnou, žalobkyně zde nemá označenou schránku. Správkyně ubytovny uvedla, že žalobkyni zná, bydlí spolu s manželem a otcem v bytě č. x. Při další pobytové kontrole konané dne 16. 4. 2019 byla žalobkyně v bytě zastižena a policejní hlídce uvedla, že v bytě spolu s manželem bydlí cca od poloviny března 2019. Žalobkyně a její manžel byli předvoláni k výsledku na den 20. 6. 2019. Protokoly o výpovědích jsou založeny ve spisu. Z protokolu o výpovědi žalobkyně mj. vyplývá, že do ČR přicestovala dne 27. 1. 2019. Z oddacího listu je zřejmé, že manželství s panem Š. bylo uzavřeno dne Dne 12. 7. 2019 byla opětovně provedena pobytová kontrola. V záznamu o provedené pobytové kontrole je uvedeno, že na zvonku je špatně čitelným nápisem uvedeno „T.“, schránka je rozbitá, neoznačená. Na místě byl zastižen otec žalobkyně, který uvedl, že žalobkyně bydlí se svým manželem v přízemí. Dále uvedl, že jeho dcera je momentálně v Praze, kde si zařizuje brigádu. Při další pobytové kontrole dne 18. 7. 2019 byl rovněž zastižen pouze otec žalobkyně, který uvedl, že žalobkyně pracuje v Praze, kam nedojíždí pravidelně každý den, ale nějaký čas tam vždy zůstává, třeba týden, a pak se na několik dní vrátí do P.. Pan Š. zůstává a pracuje pouze v Plzni. Otec žalobkyně následně ukázal byt, ve kterém má žalobkyně s manželem společně žít. Na dveřích bytu, v chodbě domu či jinde nebylo žádné společné jmenné označení manželů. Dle protokolu o kontrole tvoří byt jedna místnost s manželským lůžkem uprostřed, malým kuchyňským koutem a koupelnou se sociálním zařízením za šedivými dveřmi. Žalobkyně s manželem a jejím otcem byli následně předvoláni k opětovným výsledkům na den 24. 9. 2019. Z úředního záznamu ze dne 24. 9. 2019 pak vyplývá, že k výsledku se dostavila žalobkyně a její otec, avšak manžel žalobkyně se nedostavil, neboť měl dne 27. 8. 2019 dopravní nehodu, byl v nemocnici a žalobkyni se od té doby neozývá. Výsledky žalobkyně, jejího otce a manžela byly tedy provedeny až následně dne 25. 10. 2019. Rozpory, mezi výpověďmi manželů jsou zachyceny v odstavcích 36 – 42 tohoto rozsudku.
19. Na základě nashromážděných důkazů správní orgán I. stupně vydal dne 9. 1. 2020 rozhodnutí č. j. OAM-6460-39/PP-2019, kterým žádost žalobkyně podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zamítl, neboť se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území tím, že účelově uzavřela manželství. Současně jí byla stanovena lhůta k vycestování. Z provedených pobytových kontrol a výsledků je dle správního orgánu zcela zřejmé, že se žalobkyně a její manžel nedovedou shodnout na základních okolnostech jejich seznámení, svatby ani společného života. Správní orgán I. stupně se rovněž zabýval posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
20. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím žalované dne 20. 4. 2020 pod č. j. MV-48291-4/SO-2020 zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalovaná se ztotožnila s názorem a postupem správního orgánu I. stupně a neshledala jej nezákonným. Skutkový stav byl dle žalované dostatečně zjištěn a zjištěné skutečnosti prokazují závěr, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona účelově uzavřeným manželstvím. Z provedených výsledků i dle žalované jednoznačně vyplynulo, že účastníci řízení a její manžel nemluvili v době seznámení a sezdání společným jazykem, žádost o uzavření sňatku byla zprostředkována přes otce žalobkyně, manželé se neshodli v zásadních bodech svých výpovědí, a to např. od kdy žijí ve společné domácnosti, v popisu bytu, kdy se prvně intimně sblížili, zda žalobkyně užívá antikoncepci, kdo platil nájem, kde perou, zda proběhla svatební hostina, co měli na svatbě na sobě, vzájemně neznali svou minulost apod. Správní orgán I. stupně tedy dle žalované dospěl ke správným skutkovým i právním závěrům.
21. Soud se z logiky věci nejprve zabýval tvrzením žalobkyně, že v napadeném rozhodnutí nebyly vypořádány všechny námitky, které uplatnila ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jedná se tu totiž fakticky o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného

rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Pokud by soud tuto vadu v napadeném rozhodnutí vskutku shledal, bylo by nutno přistoupit bez dalšího k jeho kasaci. V obecné rovině je však současně nutno předeslat, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38). Bylo by tedy nutno v konkrétním případě shledat, že žalovaná se opomněla s námitkou žalobkyně vypořádat v materiálním slova smyslu, totiž že ji nejenže nevypořádala *expressis verbis*, ale že odpověď na ni nelze najít ani v uceleném právním názoru žalované, v jehož konkurenci tato námitka neobstojí, jinými slovy, že je zřejmé, že ji žalovaná shledala nedůvodnou, lichou nebo vyvrácenou.

22. Žalobkyně tuto vadu ve své žalobě označila jednak obecně, totiž že nebyly vypořádány její námitky, konkrétně pak uvedla, že se žalovaná nevypořádala s její argumentací ohledně pobytových kontrol. To však není pravda, neboť žalovaná se k otázce pobytových kontrol vyjádřila na šesté straně napadeného rozhodnutí. Na tomto místě žalovaná uvedla, že na průběhu pobytových kontrol neshledává nic nestandardního, na což navázala tím, že výsledky pobytových kontrol jsou pouze podpůrným důkazem ověřujícím společné soužití rodiny. Nelze v této souvislosti také přehlédnout, že se žalovaná přihlásila k odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to na straně 4 napadeného rozhodnutí. To je obecně přijatelný postup, aprobovaný i v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Z ní vyplývá, že mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Není tedy vyloučeno, aby rozhodnutí správního orgánu II. stupně odkazovalo na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pakliže se s ním ztotožňuje a pakliže je takový postup dostatečný s ohledem na kvalitu odůvodnění takového rozhodnutí a způsob vymezení odvolací námitky. Za takové situace soud považuje vypořádání námitky žalobkyně týkající se pobytových kontrol za přezkoumatelné, neboť je z něj zřejmé, že žalobkyně je nepovažuje za důvodné. Skutečnost, že se výslovně žalovaná nezminila, že za nedůvodnou považuje i námitku týkající se uvedení času provedení pobytové kontroly, není v tomto směru vadou napadeného rozhodnutí. Nad rámec uvedeného, aniž by se pokoušel napravovat nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí (což s ohledem na shora uvedené není v tomto případě třeba), soud pouze podotýká, že ze správního spisu je na první pohled zřejmé, že tato námitka žalobkyně je skutečně lichá, neboť časy provedení všech pobytových kontrol jsou zachyceny v příslušných úředních záznamech, které jsou ve spise založeny.
23. Stejný závěr pak nutno učinit i o tvrzení žalobkyně, podle něhož nebyla vypořádána ani námitka, že se vztah manželů může v průběhu trvání manželství vyvíjet a prohlubovat. K tomu soud uvádí, že dokazování ve věci bylo zaměřeno na jiné otázky, a to zcela v souladu s aplikovanou právní úpravou, podle níž není další možný vývoj kvality vztahu cizince a občana EU ve smyslu § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců relevantní, neboť rozhodující je, zda došlo k pokusu o obcházení zákona uzavřením účelového manželství. To je zcela jednoznačně dovoditelné z odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 4 – 5. Jinými slovy řečeno, skutečnost, že se vztah žalobkyně a jejího manžela v době po uzavření manželství může prohlubovat a vyvíjet, neznamená sama o sobě, že manželství nebylo uzavřeno účelově a že manželství plní nebo v době uzavření manželství plnilo svou funkci. Právě k této skutečnosti směřovalo prováděné dokazování, neboť se z hlediska aplikované právní úpravy jednalo o rozhodující skutečnost. I tuto námitku ohledně nedostatečného vypořádání odvolacích námitek je tedy nutné odmítnout jako nedůvodnou.
24. Soud tedy neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Mohl proto přistoupit k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí prizmatem uplatněných žalobních bodů.
25. Dle § 87b zákona o pobytu cizinců: „*Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na*

území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.“

26. Podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí: „Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.“
27. Těžištěm sporu v řízení o předmětné žalobě je posouzení, zda byly v případě žalobkyně splněny podmínky pro to, aby byla její žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítnuta z důvodu upraveného v § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Z tohoto ustanovení plyne, že žádost žadatele o udělení povolení k přechodnému pobytu bude zamítnuta, pokud se žadatel, tedy v tomto případě žalobkyně, dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců, aby získal povolení k přechodnému pobytu, zejména pokud účelově uzavře manželství. Právě skutkový závěr o tom, že manželství, které žalobkyně uzavřela dne 14. 3. 2019 s panem V. Š., opřely správní orgány o výsledky jimi provedeného dokazování; žalobkyně však tento závěr napadá coby nesprávný, přičemž polemizuje i s dílčími skutkovými závěry, které správní orgány učinily.
28. Ke skutkovému posuzování účelovosti uzavřeného manželství se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud. Tak v rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 2 Azs 355/2016-62, kasační soud uvedl: „Vzhledem k tomu, že právní úprava zákona o pobytu cizinců vychází z práva Evropské unie (§ 1 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), je při posuzování účelovosti uzavření manželství vhodné (...) vycházet jednak ze sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 2. 7. 2009, KOM(2009) 313 final, o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, jednak z rezoluce Rady ze dne 4. 12. 1997, 97/C 382/01, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (dále jen „rezoluce Rady“). Dle čl. 1 této rezoluce je za účelový sňatek třeba považovat „sňatek uzavřený mezi občanem členského státu nebo občanem třetí země legálně usazeným ve členském státě a občanem třetí země pouze s účelem obejít pravidel vstupu a pobytu občanů třetí země a získání povolení nebo oprávnění k pobytu pro občana třetí země“.

Podstatné indicie, které na možnou účelovost manželství ukazují, výstižně shrnuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013 – 43. Dle něho mohou být přínosným inspiračním zdrojem především jednotlivé faktory plynoucí z čl. 2 rezoluce Rady, kterými jsou například skutečnosti, že není udržováno manželské soužití; chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství; manželé se nikdy před sňatkem neviděli; manželé se neshodnou při uvádění svých osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu prvé schůzky; manželé nehovoří společným jazykem; sňatek předcházelo předání finanční částky; některý z manželů v minulosti uzavřel účelový sňatek nebo se dopustil porušení předpisů o pobytu cizinců.

Z citovaného rozsudku dále vyplývá, že prokazování účelovosti manželství musí být nutně založeno na zjištění okolností provázejících seznámení obou snoubenců, jejich svatbu a následný život. Za určující pro závěr o účelovosti manželství je třeba považovat například nevědomost jednoho manžela o zdravotních problémech druhého manžela či o jeho nezaměstnanosti a zásadní rozpory v otázkách vydělávání a úhrady společných finančních prostředků. Rovněž je třeba zohlednit okolnosti předchozího pobytu žadatele o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky a časovou souvislost mezi uzavřením manželství a žádostí o pobytové oprávnění. Naopak to, že jeden z partnerů neví o předchozím protiprávním jednání druhého partnera, nemůže vést automaticky k závěru, že manželství nebylo uzavřeno po vzájemném poznání, neboť se jedná o otázku velmi citlivou a lze si představit, že i ve standardně fungujících manželstvích partneri o své protiprávní minulosti nevědí.

(...) Při posuzování výpovědi manželů je třeba zohlednit, že „mnoho rozporů může v obdobných případech plynout ze subjektivního vnímání dotazované skutečnosti. Každý z manželů, zvláště když pocházejí z odlišných kulturních prostředí, může vztah provázející okolnosti a vztah sám vnímat rozdílně. Některé z okolností může v duchu zvyklostí prostředí, ze kterého pochází, subjektivně zdůrazňovat a jiné z téhož důvodu potlačit až eliminovat. Subjektivní je častokrát náhled na fungování domácnosti, společné přátele, každodenní vztahy manželů, na přístup k rodině partnera apod.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 101/2013 – 34, obdobně též rozsudek ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 Azs 115/2015 – 38). Vzhledem k standardizované formě vedení pohovoru v rámci správního řízení je poměrně jednoduché se na dotazování připravit a odpovědi

v předstihu koordinovat: „Není výjimečné, že se právě manželé, kteří sňatek uzavřeli účelově, podrobně naučí genezi jejich vztahu včetně seznámení, žádosti o ruku a dalších dílčích okolností. Stejně tak si mohou nastudovat i údaje o jednotlivých příslušnících rodiny. Pokud naopak necítí potřebu předstírat skutečnost, mohou některé okolnosti, v důsledku neznačených subjektivních důrazů, podcenit a opomenout“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 101/2013 – 34).“

29. Tato východiska považuje Krajský soud v Plzni za výstižná, plně se s nimi ztotožňuje a je přesvědčen, že je namístě aplikovat je i v projednávaném případě. Jejich aplikace je však možná teprve tehdy, pokud byl správně a v dostatečném rozsahu zjištěn skutkový stav věci. Žalobkyně přitom ve své žalobě zpochybnila i to, že by skutková zjištění učiněná správními orgány, byla dostatečná, když uvedla, že správní orgány nepostupovaly v souladu s § 3 správního řádu, neboť dle jejího názoru nepřihlédly ke všemu, co tvrdila tak, aby byly odstraněny všechny nejasnosti ve věci. Bylo tedy třeba se primárně vyrovnat s touto námitkou.
30. Povinnost řádného zjištění skutkového stavu věci vychází z § 3 správního řádu, a to tak, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, je povinností správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. V této souvislosti je v poměrech projednávané věci nutno zdůraznit, že řádné zjištění skutkového stavu neznamená *úplné* zjištění *všech* skutkových okolností daného případu, neboť správní orgány jsou povinny se s ohledem na potřebnou procesní ekonomii soustředit toliko na klíčové okolnosti skutkového děje umožňující jim rozhodnout. Jednoznačně pak nejsou správní orgány povinny provést všechny důkazy, které snad účastník řízení navrhuje; to plyne z druhé věty § 52 správního řádu, podle níž správní orgán není důkazními návrhy účastníků vázán, vždy však provede ty z nich, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
31. V projednávané věci žalobkyně svou námitku nedostatečně zjištěným skutkovým stavem nijak nekonkretizovala. Až v samotném závěru žaloby uvedla, že ve věci nebyl vyslechnut M. M. coby majitel nemovitosti, ve které měla mít žalobkyně s manželem společné bydlení, a současně i majitel restaurace, ve které byl zaměstnán manžel a otec žalobkyně a v níž proběhla svatební hostina. Dle žalobkyně se tento svědek mohl vyjádřit k jejímu vztahu s panem Š. Výslech svědka M. žalobkyně navrhovala v rámci svého odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byť toliko *in eventum* za účelem prokázání otázky, zda měli manželé svatební hostinu v jeho podniku či nikoliv a zda v jeho nemovitosti bydlí či nikoliv.
32. Právě proto je však nutno uzavřít, že neprovedením tohoto výsledku správní orgány svá rozhodnutí nezatížily vadou nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Otázka místa svatební hostiny nebyla v projednávané věci relevantní, navíc její uskutečnění je patrné z fotografií, které sama žalobkyně v průběhu řízení správním orgánům předložila. Správní orgány však nezaložily svůj závěr o účelovosti uzavřeného manželství na pochybnostech o tom, zda se uskutečnila nebo neuskutečnila svatební hostina, kterou by navíc, záleželo-li by na tom, bylo velmi snadné fingovat právě pro účely její fotodokumentace. Tak tomu ale v projednávané věci nebylo. Správní orgány pouze poukázaly na to, že žalobkyně a její manžel se v podstatných rysech lišili *ve svých výpovědích* o tom, jak probíhal svatební den. Provádět výslech svědka M. nebylo nutné ani z pohledu otázky bydliště žalobkyně a jejího manžela, neboť podstatné okolnosti týkající se této otázky byly ve správním řízení dostatečně objasněny prostřednictvím provedených pobytových kontrol a zejména výpověďmi samotné žalobkyně, jejího otce a V. Š. Není zřejmé, a ani žalobkyně to nijak neosvětluje, co by mohl potenciální výslech M. M. po skutkové stránce přinést nového oproti zjištěním, která již byla učiněna. Vytknout tak v tomto směru lze žalované toliko to, že mohla výslovně uvést, proč tento důkaz není nutno provést. Jedná se tu však toliko o pochybení nižší závažnosti, neboť z kontextu věci a zejména z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, proč žalovaná nepovažovala za potřebné tento důkaz provádět, když skutkový stav byl zjištěn dostatečně, a to i v těch otázkách, k jejichž objasnění měl dle žalobkyně svědecký výslech svědka M. přispět. Uvádí-li pak žalobkyně až v žalobě, že se tento svědek mohl vyjádřit ke vztahu mezi ní a panem Š., je tomu možno sice v obecné rovině přitakat, opět ale žalobkyně opomněla uvést, jaké nové skutečnosti by touto svědeckou výpovědí mohly být zjištěny. Návrh

na provedení určitého důkazu musí vycházet z konkrétního skutkového tvrzení, které účastník řízení vznáší. Není možné se domáhat provedení důkazu k prokázání určitého tvrzení, a posléze, pokud není tento důkaz proveden, neboť relevanci daného tvrzení lze posoudit i bez jeho provedení, namítat, že z daného důkazního prostředku snad mohlo vyplynout i něco jiného, než bylo původně tvrzeno. Takový postup pomíjí logiku dokazování, resp. rozhodování o průběhu dokazování, neboť v konečném důsledku by tímto způsobem nemohlo dokazování nikdy skončit, protože by se vždy mohl najít další důkazní prostředek, který by potenciálně mohl objasnit ještě další skutkové okolnosti projednávané věci. Takový závěr by ovšem byl absurdní, vedl by ke zcela neefektivnímu průběhu správních řízení, a proto je nutno jej odmítnout. Soud se tedy ztotožňuje se závěrem žalované, že provádět výslech svědka M. nebylo namístě. Tato žalobní námitka tedy není důvodná.

33. Dále již soud mohl přikročit k rozřešení klíčové otázky tohoto řízení, kterou je správnost posouzení povahy manželství, jež žalobkyně dne 14. 3. 2019 uzavřela s panem V. Š. jako účelového. Správní orgány při posouzení této otázky vycházely především z výsledku žalobkyně, jejího manžela a jejího otce, o kterých jsou ve správním spisu založeny protokoly a podpůrně z výsledků provedených pobytových kontrol. Konkrétně pak správní orgány zohlednily především to, že se výpovědi manželů a otce žalobkyně v zásadních otázkách neshodovaly.
34. Jak již bylo ve výše uvedené citaci rozsudku Nejvyššího správního soudu, ve sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 2. 7. 2009, je obsažen demonstrativní výčet indicií, které mohou ukazovat na možné účelové uzavření manželství s úmyslem získat povolení k pobytu na území. Jedná se zejména o tyto skutečnosti: pár se před svatbou nikdy nesetkal; pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají; pár nemá společný jazyk, kterému oba rozumí; existuje důkaz o peněžní částce nebo daru, které byly předány, aby byl sňatek uzavřen; v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu; rozvoj rodinného života pouze poté, kdy byl přijat příkaz k vyhoštění; pár se rozvedl krátce potom, co státní dotyčný příslušník třetí země získal právo pobytu.
35. V daném případě bylo provedeným dokazováním zjištěno, že je dáno několik těchto indicií ukazujících na možné uzavření účelového manželství.
36. Z protokolů o výpovědích žalobkyně a jejího manžela V. Š. vyplývá, že se jejich tvrzení neshodují, pokud jde o okolnosti jejich seznámení. Žalobkyně uvedla, že se s manželem seznámila při jejím pobytu ve Venezuele přes svého otce, který žije v ČR, a sice někdy v prosinci 2017 přes videochat. Takto spolu komunikovali přes rok a po příjezdu žalobkyně do ČR (tj. 27. 1. 2019) spolu začali chodit. Manžel žalobkyně při své výpovědi dne 20. 6. 2019 naopak uvedl, že jí zná tak 6 měsíců zpátky přes Skype a seznámili se přes otce žalobkyně. Po 14 dnech od příjezdu žalobkyně do ČR se „dali dohromady“. Zde se tedy oba manželé ve svých výpovědích o svém seznámení liší velmi podstatně o jeden rok. V žádném případě tedy nejde o nějakou drobnou, jednoduše vysvětlitelnou diskrepanci.
37. Žalobkyně a V. Š. nehovoří společným jazykem; skutečnost, že se za jeden rok pobytu žalobkyně v ČR její jazykové schopnosti zlepšily, nic nemění na tom, že v době, kdy se měla skrze videohovory konané svému otci do České republiky seznámit s V. Š., česky neuměla; k seznámení a dalším rozhovorům po jejím příjezdu do ČR pak mělo docházet buď skrze tlumočení otcem žalobkyně, nebo přes internetový překladáč. Takový způsob seznámení a prohlubování vzájemného vztahu, je na první pohled dubiozní a vyvolávající důvodné pochybnosti o povaze posléze uzavřeného sňatku.
38. Dále se žalobkyně a V. Š. neshodli na umístění bytu v bytovém domě, který měli obývat, ani a na samotném popisu tohoto bytu. Žalobkyně sdělila, že bydlí ve dvoupatrovém domě, v němž je na každém patře více bytů. Ona s manželem bydlí v prvním podlaží, v bytě č. x. Byt je garsonka, kde se nachází kuchyň, obývací pokoj, manželská postel a malá koupelna. Na zdi visí obraz, uprostřed místnosti je postaven konferenční stůl a napravo od dveří gauč. Dle manžela se byt č. x nachází

v posledním patře třípatrového domu. K vybavení bytu manžel uvedl, že jsou zde umístěny dvě postele, na jedné spí žalobkyně (v posteli u okna) a na druhé manžel (na pravé straně od vchodu do bytu). V obývacím pokoji jsou dle manžela dvě křesla a jinak nic. Na zdi žádné obrazy nevisí. Dále se manželé neshodli ani na tom, zda se v jejich bytě nachází pračka. Dle manžela mají v koupelně vlastní shora plnicí pračku, avšak dle žalobkyně mají společnou pračku se sousedkou, avšak v jejich bytě se nenachází. Tyto diskrepance ve výpovědích manželů tedy nelze považovat jen za drobné odlišnosti, jedná se o významné rozdíly týkající se natolik intimního prostředí, jakým je vlastní obydlí, ba dokonce vlastní lůžko.

39. Kromě toho se manželé dále neshodli na tom, od kdy spolu začali bydlet ve společné domácnosti. Dle žalobkyně to bylo krátce před svatbou, tj. na konci února 2019. Naopak podle manžela to bylo až den po svatbě dne 14. 3. 2019. I tento rozdíl je nutno považovat za významný, neboť počátek společného bydlení bývá milníkem každého partnerského vztahu. Další rozpory ve výpovědích se týkaly skutečnosti, zda po obřadu proběhla svatební hostina a co měla žalobkyně s manželem v den svatby na sobě. Žalobkyně uvedla, že na svatbě měla kostým – bílé kalhoty a bílé sako, zatímco manžel měl šedivý pánský oblek s kravatou. Dle manžela měla na sobě žalobkyně černočervené tmavé šaty s rukávy, asi fialovými, a on měl modrý oblek s proužky. Dle žalobkyně po svatebním obřadu proběhla svatební hostina, na níž byly přítomny ty stejné osoby, jako na svatebním obřadu. Hostinu platil její otec. Manžel žalobkyně oproti tomu uvedl, že hostinu neměli a večereli doma. V tomto směru je třeba znovu poukázat na to, že správní orgány své skutkové závěry neopírají o to, zda svatební hostina skutečně proběhla či nikoli, ale o to, jak odlišně o této skutečnosti oba manželé vypovídají. Pro skutkové závěry ve věci proto nejsou rozhodující žalobkyní ve správním řízení předložené fotografie, které zřejmě zobrazují právě menší svatební hostinu či spíše pohoštění. Je to ostatně logické, neboť samotný fakt konání či nekonání hostiny nic nevypovídá o kvalitě vztahu snoubenců. O této kvalitě však již může vypovídat to, že se nejsou schopni shodnout na tom, zda tato hostina vůbec proběhla.
40. Další rozpor ve výpovědích se týkal otázky nákupu snubních prstenů. Žalobkyně vypověděla, že prsteny kupoval manžel, kdežto dle manžela kupoval prsteny otec žalobkyně. I tento rozdíl ve výpovědích obou manželů je jen obtížně vysvětlitelný. Z výpovědí manželů je dále zřejmé, že neznají zcela dobře minulost jeden druhého. Nesrovnalosti mezi výpověďmi se vyskytly v otázkách dříve uzavřených manželství, zda znají navzájem své rodiny atd. Žalobkyně konkrétně uvedla, že manžel má sestru a bratra, jeho otec zemřel a maminku viděla jednou v restauraci. Oproti tomu manžel uvedl, že má bratra, a nikoli také sestru. Ke své osobě žalobkyně uvedla, že má dvě starší sestry (jedna žije v ČR a jedna na Kubě) a matku, která žije na Kubě. I ohledně této otázky manžel vypověděl nesprávně, jelikož uvedl, že žalobkyně má pouze jednu sestru, která žije na Kubě. Žalobkyně byla ve Venezuele přibližně jeden rok vdaná. Ohledně manžela uvedla, že neví, zda byl ženatý, nikdy se ho neptala. Ani manžel najisto nevěděl, zda byla žalobkyně vdaná. Rovněž se vyskytly rozpory v otázce, zda žalobkyně zná matku a syna svého manžela. Manžel uvedl, že se neznají, zatímco žalobkyně uvedla, že s matkou byla seznámena po svatbě a jeho syna viděla, když přišel za manželem do restaurace. Manžel dále uvedl, že ho žalobkyně nikdy nepředstavila svým přátelům. Dle žalobkyně se však manžel setkal s její kamarádkou, která přijela za žalobkyní z Prahy.
41. Manželé se neshodli ani na výpovědi o svém společném intimním životě. Dle žalobkyně se začali intimně stýkat před svatbou, avšak děti prozatím kvůli práci neplánují, a tak žalobkyně bere antikoncepci. Manžel k tomu uvedl, že se začali intimně stýkat až po svatbě a že žalobkyně žádnou antikoncepci nebere.
42. Výpovědi manželů se dále rozcházejí v tom, kdo platil nájem za byt. Žalobkyně při výslechu dne 25. 10. 2019 uvedla, že náklady na bydlení, před tím než sehnala práci, platil její manžel, postupně mu jen přispívala, avšak od července platí veškeré náklady na bydlení sama. Manžel místo toho uvedl, že po celou dobu platil nájem na bydlení on, a to i poslední dva měsíce. Manželka na bydlení pouze přispívala.
43. Krajský soud souhlasí s názorem správních orgánů, že uvedené rozpory jednoznačně svědčí o

účelovosti uzavřeného manželství. V žádném případě se tu nejedná o dílčí, bagatelní nepřesnosti ve výpovědích, které je možno přijatelně vysvětlit při zachování závěru o tom, že uzavřené manželství nebylo účelové. Tento závěr je podpořen i dalšími skutečnostmi vyplývajícími z provedeního dokazování. Tak například matka pana Š. se o svatbě svého syna dozvěděla až v den svatby, pan Š. nezná jména svědků, kteří byli uzavření sňatku dosvědčit atd. Závěr o účelovosti manželství je dále podpořen výsledky výslechu otce žalobkyně, který sám uvedl, že žalobkyni do České republiky pozval nejen proto, aby se viděli, ale rovněž proto, že na Kubě a Venezuele, kde do té doby žila, je špatná situace a špatně se tam žije a že by byl rád, kdyby v České republice již zůstala. Rovněž otec žalobkyně v rámci svého výslechu zachyceného v protokolu uvedl, že pan Š. svatbu navrhl, protože je dobrý muž, a on jakožto otec chtěl, aby tady jeho dcera mohla zůstat. Na otázku, zda se jednalo o sňatek z rozumu nebo z lásky uvedl, že se žalobkyně s panem Š. unáhlili, že to bylo rychlé, ale že si vztah mohou získat časem. Dříve se dle něj také uzavíraly domluvené sňatky. Dále otec žalobkyně uvedl, že žalobkyně s panem Š. žádný vztah nemají a s dcerou byl již před jejím příjezdem domluven, že v České republice zůstane. Žalobkyně rovněž, přestože měla žít v Plzni s manželem, si našla práci v Praze, a do Plzně jezdila jen na pár dnů v měsíci. Neobstojí přitom námitka žalobkyně, že otec s nimi nežije a jeho tvrzení, že nemají vztah, je nepravdivé, neboť sama žalobkyně uvedla, že se seznámili zprostředkovaně přes videochat jejího otce, který jim i posléze překládal vzájemnou komunikaci. I z vlastní výpovědi žalobkyně tedy vyplývá, že její otec musel být velmi dobře informován o skutečné kvalitě a povaze jejího vztahu s V. Š.

44. Závěr o účelovosti uzavřeného manželství mezi žalobkyní a panem Š. lze dle názoru zdejšího soudu podpořit i tím, že o dopravní nehodě pana Š., která se měla stát 27. 8. 2019, se žalobkyně dozvěděla až po dvou dnech od svého otce, a svého manžela pak údajně neviděla celé dva měsíce, neboť ten jí nebral telefon a nedařilo se jí s ním spojit ani jinak. Již tato skutečnost zcela zjevně zpochybňuje existenci skutečných rodinných vazeb mezi žalobkyní a V. Š. Navíc ani ve svých výpovědích o této otázce se žalobkyně s V. Š. neshodli, neboť žalobkyně tvrdí, že se s manželem vůbec neviděla, avšak pan Š. uvedl, že se bál kvůli vlastníkovu bytu do jejich bytu chodit, a že proto se viděli po nehodě pouze čtyřikrát a čtyřikrát si rovněž volali. I tyto skutečnosti pak přispívají k závěru o tom, že manželství žalobkyně a pana Š. bylo uzavřeno účelově, pouze za účelem získání pobytového oprávnění žalobkyně.
45. Dle názoru soudu lze tedy souhlasit se závěrem správních orgánů, že žalobkyně s panem Š. nikdy netvořili skutečný pár, uzavření sňatku bylo od počátku vedeno úmyslem získat pobytové oprávnění pro žalobkyni. Námitka žalobkyně týkající se nesprávného posouzení předmětné otázky správními orgány je tedy nedůvodná.
46. Ohledně námítky žalobkyně, že rozpory ve výpovědích byly vysvětleny již v podaném odvolání, soud uvádí, že se s tímto názorem žalobkyně neztotožňuje. Žalobkyně v odvolání zjištěné rozpory ve výpovědích spíše bagatelizovala, než aby je logickým a obhajitelným způsobem vysvětlila. Správní orgány tak, jak již bylo uvedeno výše, postupovaly správně, pokud z těchto rozporů při svém rozhodování vycházely.
47. Soud rovněž neshledal žalobkyní namítané nedostatky provedených pobytových kontrol. Z obou úředních záznamů o provedených pobytových kontrolách je zřejmé, který den a kterou hodinu se jednotlivé kontroly konaly. Oba úřední záznamy obsahují všechny náležitosti stanovení v § 109 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Rovněž nelze souhlasit s námitkou, že kontrola měla být dopředu oznámena. Pro zajištění účelu pobytové kontroly, která je prováděna pro účely posouzení, zda cizinec plní účel pobytu, který mu byl udělen, či zda splňuje podmínky pro udělení pobytového oprávnění, je prakticky nevyhnutelné, aby pobytová kontrola byla prováděna bez předchozího oznámení. V opačném případě by výsledky pobytové kontroly nemohly být relevantní, neboť z nich pramenící zjištění by nemusela reflektovat skutečný stav věcí, ale jeho zinscenovanou podobu. To platí tím spíše v řízeních, ve kterých nabyde správní orgán podezření, že se cizinec pokouší obcházet zákon, jako tomu bylo v projednávaném případě. Pro co nejvěrnější a nejobektivnější zachycení reality je tedy nezbytné, aby kontrola byla prováděna bez předchozí informace. Cizinec o ní tedy nemusí být s předstihem vyrozumíván.

Soud neshledal ani vadu či nezákonnost pobytové kontroly, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že při ní byla policie vpuštěna do bytu manželů v jejich nepřítomnosti otcem žalobkyně. Jak vyplynulo z úředních záznamů o pobytových kontrolách, otec žalobkyně, který bydlí ve stejném bytovém domě, vpustil policii do bytu žalobkyně za účelem provedení kontroly sám a dobrovolně. Nedošlo tedy k neoprávněnému či nezákonnému vniknutí policie do bytu žalobkyně. Důkaz tedy dle názoru soudu nebyl opatřen protizákonně a je tedy možné k němu v řízení přihlížet. Skutkové závěry správních orgánů by nadto s ohledem na shora reprodukované rozdíly ve výpovědích žalobkyně, jejího manžela a tvrzení jejího otce, obstála i bez výsledků provedených pobytových kontrol.

48. Soud nepřisvědčil ani další námitce, podle níž správní orgány pochybily, pokud dospěly k závěru, že v případě žalobkyně nedošlo k narušení práva na respektování jejího soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Soud předně uvádí, že požadavky stanovené v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod jsou do českého právního řádu vtěleny v § 174a zákona o pobytu cizinců, dle kterého platí: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“ K otázce případné nepřiměřenosti rozhodnutí do života žalobkyně až v odvolání uvedla, že ani v České republice v průběhu roku, co zde pobývá, vybudovala sociální zázemí, má zde otce a nevlastní matku. Z těchto důvodů měla žalobkyně za to, že napadené rozhodnutí by pro ni a jejího manžela znamenalo zásah do soukromého života.
49. K dané otázce v současné době existuje již ustálená rozhodovací praxe správních soudů a rovněž Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, a ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 433/2017-29). Jak správně uvedl správní orgán I. stupně a následně i žalovaná, platí, že i v případě, kdy zákon výslovně neukládá povinnost zabývat se posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, je správní orgán v určitých případech přiměřenost dopadů rozhodnutí posuzovat. Takovýto postup vyplývá právě z výše uvedeného čl. 8 Úmluvy, která má aplikační přednost před zákonem. Z uvedeného čl. 8 vyplývá, že správní orgán je povinen se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života zabývat i tehdy, když to zákon výslovně neukládá. K tomu, aby takový případ nastal, je však nutné, aby účastník řízení uváděl konkrétní skutečnosti, které vybočují z běžného obecného rámce a standardní situace. Tyto tvrzené skutečnosti je účastník řízení rovněž povinen náležitě doložit. Právě v nyní řešeném případě žalobkyně argumentovala zcela obecnými případy možného dopadu rozhodnutí do jejího života, a to navíc až ve svém odvolání. Pokud by soud akceptoval takovouto zcela obecnou argumentaci, vedlo by toto pojetí následně správní orgány k postupu, že mají přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života zkoumat vždy, když účastník řízení uvede jakékoli, byť zcela obecné skutečnosti. To by však kladlo na správní orgány břemeno, jež nejsou objektivně schopny unést, neboť právě okolnosti týkající se soukromých a rodinných poměrů jim zpravidla nejsou bez součinnosti samotného účastníka dostupné např. z úředních evidencí. Je naopak v zájmu samotného účastníka řízení, aby správnímu orgánu sám předestřel tvrzení týkající se jeho soukromých a rodinných poměrů, a tyto i náležitě podepřel důkazními návrhy. Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobkyně, učiněné správním orgánem I. stupně a odůvodněné na str. 13 a 14, je tak v daném případě naprosto dostatečné a odpovídá situaci, kdy žalobkyně nic bližšího k uvedené otázce netvrdila. I v podaném odvolání žalobkyně uvedla jen shora uvedená obecná tvrzení, a proto nelze ani žalované vytýkat, že se posouzením přiměřenosti nezbyvala hlouběji. Krajský soud souhlasí se závěry správních orgánů, že dopad rozhodnutí do života žalobkyně nebude nepřiměřený. Žalobkyně sice na území České republiky pobývala v době vydání rozhodnutí zhruba rok, a mohla si zde již vytvořit určité sociální či ekonomické vazby, avšak dle soudu není tato doba natolik dlouhá, aby byly tytéž vazby zprůtrhány v zemi původu, resp. ve Venezuele, kde žalobkyně před přicestováním do ČR dlouhodobě bydlela, což by eventuálně mohlo být překážkou pro vycestování. V zemi původu má žalobkyně matku a sestru.

Žalobkyně je zletilá, svéprávná, vzdělaná a je výdělečně činná, a je tedy schopna vydělávat prostředky na živobytí, může se tedy živit i mimo Českou republiku. Otec žalobkyně na ní není finanční závislý, a proto ani případná nutnost pobývat na území za účelem podpory svého otce, není aktuální. Výkonem rozhodnutím rovněž nebude žalobkyni zakázán styk s otcem, neboť tento může žalobkyně absolvovat na základě krátkodobých víz. Totéž platí pro manžela žalobkyně, který může žalobkyni následovat do země jejího původu, případně do Venezuely.

50. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žádnou žalobní námitku důvodnou, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

51. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec výkonu její činnosti nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. listopadu 2020

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu